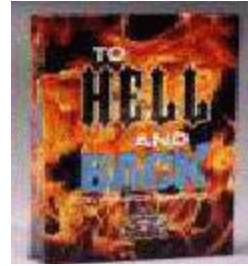

До ада и обратно

www.DivineRevelations.info/bulgarian

To Hell And Back

Др. Ролингс, хирург кардиолог, е бил личен свидетел на много случаи, когато пациенти са били близо до смъртта. Тук са описани 5 от най-изненадващите преживявания на хора, които са се завърнали към живота и разказват какво са видели в отвъдното.

Матей 7: 13-14

„13Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води в погубел, и мнозина са ония, които минават през тях.14Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират.“

1ви свидетел:

„Мнозина от тези, които са видели отвъдното, казват, че са били отнесени към небето, където са били обleti от ярка светлина. Други са почувствали приятна топлина, духовен мир и безгранична любов. Аз не видях и не почувствах нищо подобно. Това, което преживях, беше неописуем ужас.“

„Лесно е да си атеист, когато успяваш, но е много трудно да си атеист, когато си на смъртно легло.“

2ри свидетел:

„Когато дойдох на себе си, Др. Ролингс каза, че косата ми се била изправила от ужас.“

3ти свидетел:

„Това беше невероятно преживяване да откриеш, че има живот след смъртта.“

От редакцията:

Всеки ден хора като вие и аз, живеещи съвсем нормално, са умирали, без да са чували или вярвали, че има живот след смъртта. Те са напуснали този свят и са отишли в отвъдното, но това, което са открили там, ги е изпълнило с ужас. Връщайки се между нас, те разказват това, което са видели. Кардиологът Др. Морис Ролингс, който е автор на този документ, ще ви отведе там, откъдето малцина са се върнали.

4ти свидетел:

„Тогава извиках от пъкъла: „ Господи, моля те, спаси ме!“ Тъй като разбрах, че има само ад и рай и нищо друго.”

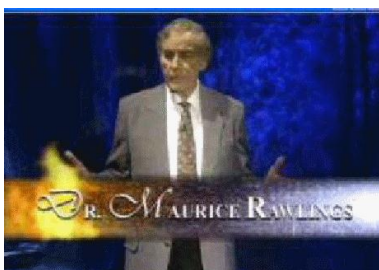

5ти свидетел:

„Слушайте думите на този, който е чул ужасени писъци.”

От редакцията:

Това е вероятно единствената ви възможност да отидете в ада и да се върнете безпроблемно.

Др. Ролингс: Документът, който е пред очите ви, е проучване за съществуването на живот след смъртта. В продължение на векове човечеството е предричало, че има живот след смъртта. Основната тема на библията е животът в отвъдното. Но лесно ли е да се приеме това като абсолютна истина? Кой се е върнал от смъртта, за да потвърди, че животът на душата е вечен?

Сега, благодарение на съвременните методи на реанимация, реанимирайки сърцето, сме в състояние да върнем обратно много хора, които могат да ни разкажат за това, което

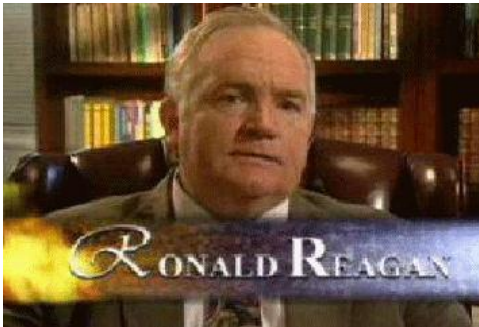
се намира отвъд смъртта. Помислете върху случаите, които ще ви представим. Свидетелствата на хора, които са били отведени в рая, са многобройни, тъй като тези, които са видели прекрасни неща и са изпитали непреодолимо щастие, обичат да разказват за това. Точно обратното е с хората, които са попаднали в ада. Това за тях е като плесница по бузата, като провал, изписан върху челата им.

Ето защо ние решаваме да ви представим хора, които лично са експериментирали ада, за да не попаднете и вие там. Искаме да ви информираме как се реанимира сърцето или дишането на този, който умира. Забележете следното: съвременната медицина е в състояние да върне умиращ към живота. Човек разполага с 4 минути, преди клетките на мозъка да започнат да умират поради липса на кръвоснабдяване и преди да настъпи сковаване на тялото (rigor mortis).

В хирургическата ми практика има два случая, при които връщането към живота е нещо, което **ЧОВЕК НЕ Е В СЪСТОЯНИЕ ДА НАПРАВИ**. Ние можем да реанимираме, това е нещо, което Бог ни е позволил да правим, но не можем да възкресяваме от смъртта.

Мнозина от тези, които са експериментирали ада, са се покаяли и са били спасени, докато още е било време. Върнали са се между живите и си спомнят само за хубавите неща, които са видели. Но опитът на Роналд Рейгън (няма нищо общо с бившия президент) е точно обратният. Той бил със сина си, когато отишъл в магазина 7-11и бил нападнат и смъртоносно ранен със счупена бутилка.

===Ronald Reagan ===

[Роналд Рейгън]

През 1972 водех хаотичен живот. Бях дрогиран. Бях криминален тип. Семейството ми бе разбито. Жена ми беше поискала няколко пъти развод. Децата ми се страхуваха от мен. Не успявах да се задържа на нито едно работно място. Бях в ужасно психологическо състояние.

Един ден отидох със шестгодишния си син на супермаркета. На входа се сблъсках с един мъж, с който се счепкахме. Преди да се усетя, бях го ударил и съборил на земята. Той падна върху лавица с бутилки, които се счупиха, после се надигна бавно и стиснал счупена бутилка в ръката си, се нахвърли отгоре ми. Вдигнах лявата си ръка, за да се предпазя, но бутилката ми разряза бицепсите и вената. Веднага почнах да губя много кръв, на в яда си продължих да се бия и да кървя. Синът ми пищеше като истеричен.

Собственикът на магазина дойде и ми каза, че ако не ида в болницата възможно най-бързо, ще умра от загуба на кръв. Откара ме в болницата в собствената ми кола. Когато влязохме в спешното, бях почти в безсъзнание. Чух дежурния лекар да казва: „*Не можем да му помогнем. Трябва да го прехвърлим в друга болница, иначе ще се наложи да се прости с ръката си.*”

В момента, в който ме вкарваха в линейката, жена ми пристигна и тръгна с нас. Когато линейката напусна болницата, един млад амбулатор се наведе над мен. Едва го виждах, тъй като бях много слаб, но чух думите му:

„*Господине, изглежда ще имате нужда от Исус Христос.*” Не разбирах за какво говореше и единствената ми реакция беше да го пратя по дяволите. Той пак повтори: „*Казвам ви, че имате нужда от Господ.*”

Докато ми говореше, ми се стори, че линейката буквално избухна. Тя се изпълни с пушек и в същия момент осъзнах, че вървя в някакъв тунел, изпълнен с пламъци. Малко след това започнах да чувам гласове, които викаха, пъшкаха и се оплакваха. Поглеждайки надолу, видях нещо, което приличаше на вулкан. Видях огън, дим и човешки силиуети в огъня. Те горяха, виеха от болка, хленчеха, но огънят не ги изгаряше. Започнах да падам в тунела.

[Съпругата на Рейгън: Елен]

Той размахваше ръце, пъшкайки, все едно се бореше с някого. По това време не бях вярваща и не знаех какво представляват духовните борби. Но тази ми изглеждаше много ужасна, тъй като я чувствах. Все едно се бореше с нещо. Не знаех какво беше това, но предчувствах, че виждаше ада.

[Роналд Рейгън]

Най-ужасното беше, че почнах да разпознавам някои от тези, които горяха в пламъците. Все едно обективът на камера ми ги показваше отблизо. Виждах чертите на лицата им, агонията им, болката и фрустрацията им. Някои от тях почнаха да ми викат: „*Рони, не идвай тук! Дойдеш ли, няма изход. По никакъв начин не можеш да избягаш.*”

Видях лицето на един мъж, който беше убит по време на един грабеж. Бяха го простреляли и той умря наред с пътя от загуба на кръв. Видях още двама, които бяха загинали при катастрофа в пиано състояние. Видях и други, които бяха умрели от овердоза. Всички те бяха в страшна агония, но мисля откровено, че най-страшното в пъкъла беше самотата и фактът, че няма никакъв изход от там. Освен това адски вонеше на сяр.

В живота си какво ли не съм виждал! Виждал съм убити хора, участвувал съм в побоища, в които е имало жертви, лежал съм в затвор за неумишлено убийство. Пораснал съм в изправителни училища и в затворнически килии. Бях бит много брутално от баща с лош характер, който имаше проблеми с алкохола, затова избягах от къщи на 12 години и нищо не бе в състояние да ме уплаши. Животът ми беше катастрофа, бракът ми беше катастрофа, здравето ми беше катастрофа. Но в този момент виждах нещо, което ме ужасяваше до смърт. И както гледах в тази дупка, потънала в огън и мъки, изведнъж всичко изчезна.

Когато отворих очи, разбрах, че съм в болнична стая в Кноксвил, Тенеси. Съпругата ми беше седнала до мен. Имах около стотина шева по тялото, но ръката ми беше цяла. Вгледах се в лицето на Елен, но все едно не бях там. Имах чувството, че това място нямаше нищо общо с мен. Пред очите ми беше още онова, което току-що бях видял.

[Елен Рейгън]

Той имаше странен вид, на лицето му бе изписан ужас. Той каза: „*Не знам какво става, но бях на едно ужасно място.*” Отговорих му, че през цялото време е бил в болницата. Той настоя: „*Не, бях на друго място. Не знам точно какво беше, но беше страшно, ужасно място.*”

[Роналд Рейгън]

Все още можех да чувам крясъците и тези, които ме съветваха да не отивам там. Усещах жегата и ужасната смрад. В продължение на няколко дни опитах всичко, за да изтрия този спомен от мозъка си. Пробвах да се напия, но напразно, опитах се да взема овердоза, без резултат, опитах всичко, което бе по възможностите ми, за да се освободя от този гаден спомен, но не успях.

Една сутрин, няколко месеца по-късно, се прибрах вкъщи, където беше жена ми. Бях опитал да се напия, но не бях успял. Влязох в спалнята, където лампата светеше, и заварих Елен седнала на леглото с книга на коленете. Тя ме погледна със сияещо от щастие лице и каза: „*Рони, тази вечер приех Господ Исус Христос като мой личен спасител.*” Не беше нужно да ми казва повече, тъй като животът ни беше изпълнен с агонии.

Елен бе отрасла в Чикаго, баща ѝ е бил барман в южно Чикаго. Не е чувала нищо за Господ, нито за църква, нито за религия. Болката на лицето ѝ, бръчките ѝ бяха предизвикани от моите пороци : алкохолизъм, насилие, зависимост от дрогата. Понякога се е случвало да ме няма в течение на месеци, без децата ми да имат най-малката представа къде мога да бъда. Но в

този момент лицето ѝ бе променено. Бръчките бяха буквално изчезнали и, вместо обичайните за нея тъга и агония, на лицето ѝ светеше усмивка.

Тя ме погледна и каза: „*Исус Христос ме спаси тази вечер. Би ли могъл да дойдеш с мен и да чуеш какво се говори за него?*” Помислих си, че съм опитал какво ли не, но нищо никога не се е получавало. Най-близките и най-скъпите ми хора са тези, с които съм бил най-зъл. Съгласих се да я придружа.

Няколко дни след това, на 2 ноември 1972, неделя, един пастор застана прав и започна да чете евангелието. Бях седнал зад една преграда, защото не знаех нищо за библията и не знаех как да се държа. Но пасторът вдигна библията и зачете евангелието на [Йоан 1:29](#). И започна със следните думи: „*Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!*”. Като каза *агнец*, той привлече цялото внимание на грешника, който бях. Който и да е друг пасаж не би ми повлиял, но думата *агнец* докосна каменното ми сърце.

Когато бях на 9 години, бях много бедно дете, живеещо в планините на източно Тенеси. Баща ми не знаеше нищо друго, освен гняв, алкохол, насилие. Една съседка ми беше подарила новородено агне. Един ден, на връщане се от училище, тя ме спря и ми каза: „*Сине, имам подарък за теб*”. Даде ми това агне, което много обикнах. То стана мой приятел, единственият истински приятел, който имах. Следваше ме навсякъде и ме чакаше на спирката на училищния автобус, която бе на един километър от къщи. Бягаше из полето и през гората, за да ме пресрещне.

Една вечер, връщайки се от училище, забелязах, че агнето беше изчезнало. Чук баща ми да псува и да крещи, докато сменяше на ръка спуканата гума на една стара кола. Опитах се да го избегна, за да не си навлека гнева му. Минах набързо покрай него, но минавайки от другата страна на колата, погледнах надолу и видях агнето, плувнало в кръв. В тялото му беше забит един железен лост. Агнето беше дошло да гледа от любопитство и, в гнева си, баща ми му беше забил лоста в тялото.

Като видях мъртво агнето, моят единствен приятел, започнах да вия от болка. Избягах в гората, крещейки: „*Той уби агнето, той уби агнето!*”

Бях само на 9 години, когато омразата и насилието нахлуха в живота ми и го обзеха. И от този момент нататък вече не бях същият. На 12 години станах беглец. Бях от време на време в изправителни училища. На 15 години бях осъден за дребни кражби и за кражба на кола. Бях също заплетен в катастрофа с жертви и съден за неумишлено убийство. По това време си мислех, че животът няма никога да ми донесе нещо добро.

Но когато пасторът каза „агнето”, това привлече цялото ми внимание. Той каза, че Исус Христос е агнето на Бог, което е умряло, за да бъдат простени греховете на всеки, който повярва в него и иска да започне нов живот. Станах, с намерението да изляза от църквата. Мислех си : „ *Не искам никой да ме види да плача. Не съм плакал от деветгодишен, нищо на тая земя не е в състояние да ме уплаши и никой няма да ме види да плача.*”

В момента, в който се обърнах, за да избягам, някак съвсем странно хванах обратната посока и се запътих към олтара. Не знаех никаква молитва за покаяние, нито за спасение, моята молитва беше следната: „ *Господи, ако съществуваши, Исусе, ако си Божият Агнец, моля Те, убий ме или ме излекувай. Не искам повече да живея. Не съм нито добър съпруг, нито добър баща, за нищо не ставам.*”

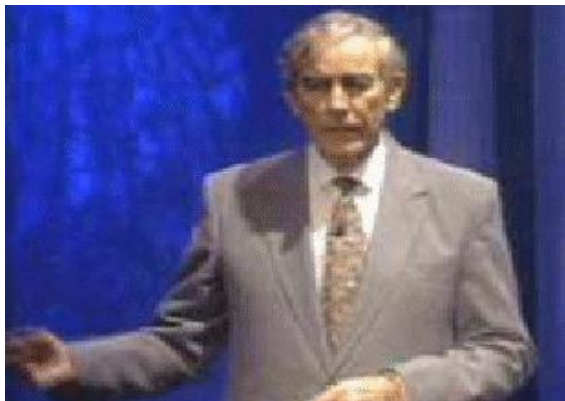

В този момент все едно мракът напусна живота ми. Сълзите ми затекоха по лицето за пръв път от години насам и те бяха обилни. Чувството за вина, насилието, гневът и омразата напуснаха живота ми в този момент. И тази сутрин Исус Христос стана мой Бог и Спасител.

Все още не разбирах какво ми се случваше. Бог излекува душата ми, спомените ми, зависимостта ми от алкохола и дрогата, всичко изчезна мигновено и бях излекуван. И от този момент насам знаех,

че трябва да разкажа какво съм преживял. Животът ми бе спасен с единствената цел да разкажа на другите за ада, за да разберат, че Исус Христос е единствената надежда за спасение на човечеството от тъжния сорт, който му е определен.

=== OBE & NDE ===

[Др. Ролингс]

Не за пръв път се питаме дали адът е предназначен за лошия човек или за добрия. Бих искал да употребя термините **OBE** (извънтелесно преживяване: *Out of Body Experiences*) и **NDE** (експеримент в близост до смъртта: *Near Death Experience*).

Вие може би знаете какво означава терминът клинична смърт, когато сърцето спира, дишането спира, но изведнъж те отново се възстановяват. Когато сърцето и дишането се възвърнат, това означава, че сме се върнали от смъртта към живота. Това е възможно преди тялото да започне да се вдървява. Но OBE и NDE са две съвсем различни неща.

Експериментите в близост до смъртта (NDE) се доближават до това, което изпитвате, когато ви допрат дулото на пистолет до слепоочието и ви кажат: „Давай парите!“ Вие сте уплашен до смърт (преживяване в близост до смъртта), но сте само уплашен и далеч от смъртта. Или това е подобно на преживяване, когато катастрофирате, но нито сърцето, нито дишането ви са спрели. Авторите на много книги, говорещи за OBE и NDE, често не употребяват термина КЛИНИЧНА СМЪРТ. Затова ние ще се спрем върху КЛИНИЧНАТА СМЪРТ, когато пациентите са били наистина мъртви и са оживели.

Извънтелесното преживяване е начин да се излезе от тялото без то да умре. Но как може да се постигне това? Има няколко начина:

- Дълбока хипноза може да ви доведе до там.
- Може да посетите някое гуру в Индия или да научите техниките на медитация с мантра.
- Да използвате химическа хипноза.
- Да предизвикате електрически стимули в мозъка.

Моля ви, не опитвайте нито едно от горепосочените средства!

Има много начини да се излезе от тялото, за се експериментира раздялата на духа и тялото. В библията се говори именно за момента, в който душата напуска тялото. Но тук става въпрос за дефинитивна раздяла, а не за временна раздяла, предизвикана от човека. И не става дума нито за NDE или за OBE, а за клинична смърт, която множество от свидетелите в това проучване са експериментирали.

=== Чарлз Маккейг ===

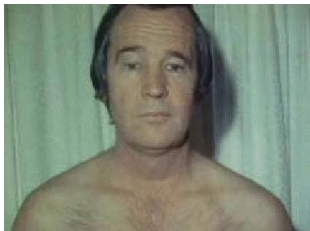
Един от случаите в горепосочената категория е този на Чарлз Маккейг, 57-годишен пощальон, който от време на време чувствал болки в сърдечната област. Един ден той дойде в кабинета ми. Накарах го да се качи на бягаща пътека, да да разбере в кой момент се появяват болките. Свързахме го с електрокардиограмен монитор(ЕКГ). След няколко минути ЕКГ-то, ако така мога да се изразя, се побърка. Разбрах, че в този момент Чарлз изпитваше болки, но докато изключим машината, той падна и издаде Богу дух.

Но падайки мъртъв, той беше в много странна ситуация. Конвулсираше, както голяма част от хората през първите минути на смъртта, когато сърцето спре да снабдява мозъка с кръв. Очите му си изцъклиха, той посиня и престана да диша. Медицинската сестра му сложи система и аз започнах да му правя външен сърдечен масаж. Но когато спрях да го реанимирам, за да му включа сърдечен стимулатор, се получи нещо необикновено.

[Чарлз Маккейг]

Когато се върнах към живота, Др. Ролингс каза, че косата ми се била буквално изправила и очите ми били започнали да се дилатират. Бях уплашен до смърт, бях ужасен.

Водех съвсем нормален живот, често се веселях. Като дете ходех на църква, зарази родителите ми. Но не знаех какво точно представляваше църквата, нито какво означава да приемеш Исус Христос като Господ и личен Спасител.

за което си спомням.

Един ден, рано сутринта, отидох в местната клиника. По това време ме болеше сърдечната област и се опасявах да не получа инфаркт. Там срещнах Др. Ролингс, който ме остави в болницата за 3-4 дни. После ми направи стрес-тест.

Спомням си как по време на теста почувствах, че трябваше абсолютно да слеза от бягащата пътека. И това бе последното нещо,

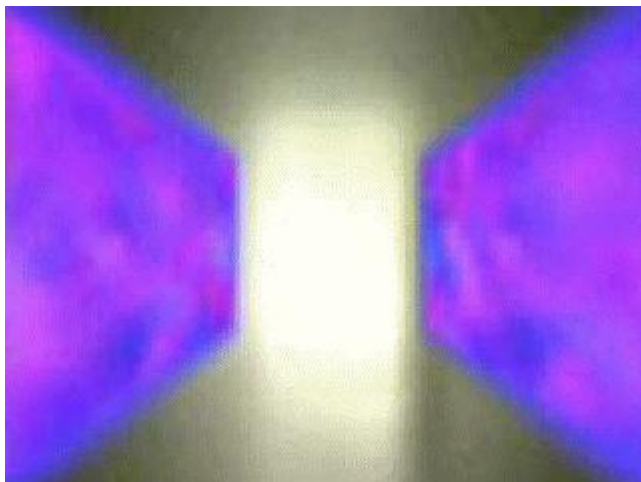

живите.

В един момент политнах към тавана и започнах да гледам какво ставаше в залата. При всяко връщане в тялото ми започвах да викам: „*Моля ви, помогнете ми, не искам да се връщам в ада!*” Тогава медицинската сестра настоя : „*Той има нужда от помощ, направете нещо!*” Др. Ролингс ми каза да повтора следната кратка молитва: „*Вярвам, че Исус Христос е Божият син. Исусе, спаси душата ми и запази ме жив! Ако ли умра, моля те, отдалечи ме от ада!*”

След това отново напуснах тялото си, но попаднах в много по-приятна среда. Видях мащехата си, после майка си. Майка ми бе починала, когато бях на 5 месеца. Никога не бях виждал нейна снимка. Мащехата ми беше умряла 10 години преди това. Те протягаха ръце към мен през цялото време, но не установихме абсолютно никакъв физически контакт. Чух обяснение, че не можем да донесем пари със себе си. И видях, че майка ми и мащехата ми нямаха никакви джобове. Знам, че това изглежда странно, но се опитвам да си спомня какво съм виждал.

След това си спомням как вървах по една алея, от двете страни на която имаше цветни изображения. Имам малко познания по художествено изкуство, но никой, дори Рембранд, не би бил способен да възпроизведе тези цветове, толкова бляскави бяха те.

Бях обгърнат от някаква светлина и мисля, че това бе Светият Дух. Тя ме закриляше и се грижеше за мен. Никога в живота си не бях се чувствал толкова добре и в безопасност.

[Др. Ролингс]

Едва когато всичко приключи, разбрах какво точно се беше случило. И това, което последва, беше двойно прераждане. Този опит и тази молитва не само превърнаха в християнин този изпаднал в безмилост нещастен атеист, но и този доктор атеист, който го лекуваше. (Др. Ролингс посочва към себе си). Ето защо сега мога да застана пред вас и да ви кажа, че има живот след смъртта. И този живот след смъртта не винаги е хубав.

Мнозина от вас биха могли да различат клиничната смърт от биологичната. Да вземем случая Чарлз Маккейг. Той беше върху багащата пътека и виждах, че е в клинична смърт. Той искаше да ме попита нещо и ме гледаше със странен вид. Докато бягаше върху пътеката, забелязах, че сърцето и дишането му бяха спрели, но той продължи да се движи и да говори една или две минути преди липсата на кръв в мозъка да го събори мъртъв на земята.

Той беше вече мъртъв, без да го осъзнае. Аз трябваше да го осведомя, че започваме кардиопулмонарна реанимация, за да го извадим от клиничната смърт. Успяхме да му реанимираме сърцето, да възвърнем дишането и той се съживи.

Това бе така наречената клинична смърт, но тя можеше да доведе до биологична смърт, ако бяха минали още 4-6 минути след това. Поради липсата на кислород в мозъка мозъчните клетки умират, това са най-чувствителните клетки на тялото. Крайниците започват да се сковават и тялото става твърдо като дъска. В този случай само Бог е способен да ви възкреси. Ние лекарите не можем да възкресяваме. Това е нещо, което не ни е позволено да правим.

=== Хауърт Сторм ===

Хауърт Сторм е учител по изкуство и литература, който бил на посещение в Париж с класа си, когато изведнъж получил перфорация на стомаха, спукване на язва, перитонит, шок, внезапна смърт, клинична смърт, реанимация, преди да експериментира ада.

[Хауърт Сторм]

На 38-годишна възраст бях прогимназиален учител по изобразително изкуство. Бях завел учениците на екскурзия в Европа и съпругата ми ни придружаваше. Бяхме прекарвали 3 седмици в Европа и това се случи в предпоследния ден от екскурзията. Намирахме се в Париж.

В 11 часа сутринта получих перфорация на стомаха. Една неизпитвана дотогава изключително остра болка ме прободеше и събори на земята. Започнах да се извивам, да вия от болка, да удриям по тротоара. Съпругата ми извика бърза помощ. Един лекар се приближи и се обади за линейка, тъй като знаеше от какво страдам. Линейката ни откара на около 5 км в една обществена болница. Отведоха ме в спешното и няколко лекари ме прегледаха. След това ме заведоха в хирургичното отделение.

Но тъй като нямаше свободен хирург, ме паркираха там, докато се появи такъв. Бях просто прострян около 8-10 часа, без да получа никакво лекарство, никакъв преглед, никакво внимание, в очакване да дойде хирург и да ме оперира. Към 20:30 часа една медицинска сестра дойде да ми каже, че много съжалява, но не са успели да намерят свободен хирург за мен, но вероятно на следващия ден съм щял да бъда опериран.

Като чух това, разбрах, че с мен е свършено. Единственото, което ме държеше жив, бе фактът, че не исках да умра. Знаех, че съм атеист, невярващ, човек, който живее само за собственото си удоволствие.

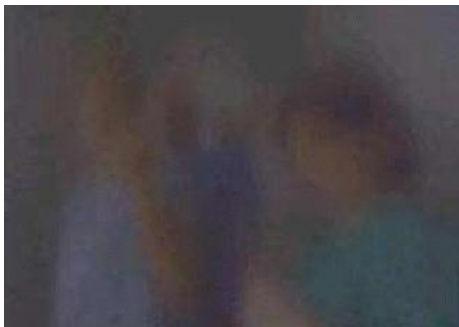
Но освен болката, която чувствах, да умра беше най-лошото, което можеше да ми се случи, тъй като знаех, че това означава край на живота и след това няма абсолютно нищо. Тогава казах на съпругата си, че е време да се сбогуваме, тъй като умирам. Тя стана и ме прегърна, каза, че много ме обича, аз ѝ казах до каква степен я обичам. Беше много тъжно. Сбогувахме се, след 20 години съвместен живот. Тя седна отново, тъй като знаеше, че това беше краят. Аз също го знаех. Беше много болезнено да я гледам как плаче, затова затворих очи.

В този момент изпаднах в безсъзнание за няколко минути, преди отново да се съвзема. Отворих очи и видях, че бях изправен до леглото. Знаех много добре къде се намирах, какво беше положението, нямаше никакво объркване в мислите ми. Чувствах се жив, много по-истински откогато и да било в живота ми. Хората ме питат често: „Беше ли фантом?“ Бях точно обратното, бях съвсем жив.

Като оглеждах залата, си дадох сметка, че под чаршафа на леглото имаше някакво тяло. Наведох се над него, за да видя лицето му, и видях, че то приличаше на моето. Но това не можех да бъда аз, тъй като бях жив, много по-жив от когато и да било. Опитах се да кажа това на съпругата си, но тя не можеше нито да ме чуе, нито да ме види. Почнах да мисля, че тя се опитва да ме игнорира и ѝ закрещях : „ *Какъв е този труп, който прилича на мен? Как е попаднал тук?*” Съмнявах се малко, че тялото би могло да е бъде моето, но тази мисъл ме ужасяваше. Това страшно ме изнерви, тъй като всичко това ми изглеждаше много странно, то не можеше да ми се случи на мен...

Тогава чух някой да ме вика извън залата: „*Хауърт, ти трябва да дойдеш с нас сега. Побързай, излез от там!*” Отправих се към изхода и се оказах в един коридор. Той беше странен, сив, нито осветен, нито тъмен, а просто сив. Там ме чакаха мъже и жени, облечени в сиви дрехи, които не бяха болнични униформи. Попитах ги дали докторът ги е изпратил, за да ме заведат в операционната зала. Обясних им колко дълго са ме накарали да чакам, а те ми отговаряха: „ *Знаем, знаем, разбираме. Хауърт, побързай, ела с нас, чакаме те !*”

Бях напуснал залата, която беше напълно осветена, и попаднал в този толкова странен и мрачен коридор. Но нямах друг избор, освен да последвам тези хора, с които вървахме доста време. Всъщност времето беше илюзия, тъй като нямаше никакво понятие за време на това място. Но ако трябва да уточня колко съм вървял с тези хора, бих казал, че сме извървели дистанцията от Nashville до Louisville (*175 miles, 281 km*). Като се приближихме до дестинацията, те се скупчиха около мен и почнаха да ме бутат и да ме блъскат напред.

Колкото повече се доближавахме, толкова по-тъмно ставаше. Моите спътници бяха много любезни в началото, за да ме накарат да тръгна с тях, но после ставаха все по-припярени и накрая дори не криеха злината си. Започнаха да ме ругаят: „ *Хайде по-бързо, млъкни, стига си задавал въпроси!*”

Изведнъж навлязохме в пълен мрак. Това ме ужаси. Моите спътници бяха съвсем некоректни и, тъй като не виждах нищо и не знаех къде съм, казах: „*Няма да направя нито крачка повече с вас.*” Те отговориха: „*Ето, съвсем близо сме.*” Аз се задърпах назад, за да се отдалеча, а те почнаха да ме блъскат и да ме дърпат напред. Ставаха все по-многобройни. В началото бяха шепа хора, но сега бяха много повече, може би стотици, не знаех точно. Те почнаха да си играят с мен. Ако искаха, можеха да ме унищожат, но това явно не беше целта им. Те искаха само да ми причинят болка, това ужасно ги забавляваше.

Много ми е болезнено да ви разказвам всичко това, затова няма да говоря за болките, но те бяха ужасни. Разкъсваха ме с нокти, продупчваха ме, хапеха ме, дълбаеха в тялото ми, разкъсваха плътта ми. Опитвах се да избягам, но това беше невъзможно. Все едно се намирах в кошер с пчели, стотици се нахвърляха с омраза върху мен.

След всичко това бях проснат на земята, съвсем разкъсан. Всичко ме болеше, отвътре и отвън. Но ми бе по-лесно да понеса физическата болка, отколкото емоционалната. Чувствах се нищожен, унижен. Но най-странното е, че дори не ми мина през ума идеята, че не заслужавам да ме третират по този начин.

Чух собствения си глас, не гласа на Бога, а своя глас, макар че не говорех. Може би това е било съзнанието ми, не знам точно, но се чух да си казвам: „ *Моли Бога!*” Тогава си отговорих: „ *Аз не вярвам в Бог.*” Помислих си : „ *Дори да трябваше да се моля, не знам как да започна.*”

Тъй като не бях се молил над 23 години. Когато бях дете, ходех на неделно училище, където имахме навика да се молим. Опитах се да си спомня поне една от молитвите. За мен това означаваше да рецитирам нещо, което съм научил наизуст.

„*Отче наш, който си на небесата, дай ни днес насъщния хляб, моята страна това и онова... Чакай, това не е молитва! Когато вървя в долината на сенките и на смъртта, заради това... преди седем години, нашите предци...*” Всичко обърквах, не можех да си спомня как се моли.

Забелязах, че всеки път, когато произнасях името на Бога, все едно хвърлях вряла вода върху тези, които ме измъчваха. Те почваха да викат, да крещат, произнасяха такива вулгарности, които не бях и чувал през живота си. Заговорех ли за Бог, те не понасяха това и започваха да се отдалечават. Веднага разбрах, че единствено така можех да ги отблъсна. Насилих се да си спомня молитвите, но бях все още объркан.

По едно време забелязах, че мъчителите ми бяха изчезнали. Бях останал съвсем сам. Останах сам цяла вечност, поне така ми се стори, защото на това място нямаше никакво

понятие за време. Замислих се за живота си, за това, което бях направил, както и за това, което не бях направил. Мислих за ситуацията, в която се намирах. И стигнах до извода, че животът ми като възрастен е бил пълен с егоизъм, че аз съм бил единственият си Бог. Разбрах, че нещо куцаше в живота ми, че тези, които ме бяха измъчвали, бяха също като мен. Това не бяха чудовища или демони, а хора, които не са разбрали защо сме дошли на този свят. Те са водили живот, пълен с егоизъм и с жестокост.

И сега бях в един свят, където има само егоизъм и жестокост и нищо друго. Те бяха осъдени да бъдат постоянно жестоки не само със себеподобните, но и със самите себе си. Завинаги, завинаги! И знам, че бях част от тях. Въпреки че не исках да бъда там, това беше мястото, което заслужавах и където трябваше да бъда. Разбрах, че заслужавам това, защото бях живял по този начин.

Не можете да си представите до каква степен това бе болезнено за приемане. Бях прострян на земята в течение на цяла вечност, мислейки за миналия си живот. В един момент си спомних за детството си. Седнал в една класна стая в неделното училище, пеех „*Исус ме обича, ла ла ла, Исус ме обича, ла ла ла.*” Чувах се как пея тази песен с детски глас. Но най-важното бе, че можех да я почувствам в сърцето си.

Когато бях млад и невинен, вярвах в доброто. Вярвах, че съществува някой, който е добър и всемогъщ, който се грижи истински за мен. Прииска ми се отново да се доближа до този, който бях отхвърлил, предал : Исус Христос. Исках да изпитам неговата любов. Не знаех дали наистина съществува, но поисках това да е така. Извиках от ада : „*Исусе Христе, моля те, спаси ме!*” И той дойде.

Първо се появи малка светла точка в тъмнината, която много бързо стана блестяща. Тя беше толкова силна, че ако бяхме на земята, щеше да ме изгори. Щеше да ме опържи като

картоф. Но в светлината не беше ни горещо, нито опасно. Бог се намираше в тази светлина. Той се наведе и протегна ръце към мен. Тогава видях, че бях ужасно окървавен, покрит с рани, мръсен. Приличах на ранен при пътно произшествие. Исус ме взе като дете и ме повдигна нежно от земята. В момента, в който ме докосна, раните, болките и мръсотията изчезнаха мигновено. Те се изпариха изведнъж и бях излекуван. А сърцето ми се изпълни с Неговата любов.

О, само ако имах думи да опиша какво почувствах!

Много е фрустриращо да не можеш да обясниш това на хората, тъй като това е най-прекрасното нещо, което ми се е случвало в живота. Това изпълни с щастие цялото ми същество. Това беше НЕЩОТО в живота, което те прави пълноценен. Да се докоснеш до тази Любов, която е Исус, е нещо, което не мога да опиша с думи.

Тогава Исус ме взе в обятията си и ме целуна, както баща би сторил със сина си, погалвайки ме нежно по гърба. Писуках от радост като дете, защото се бях изгубил и ме откриха, бях мъртъв и ме върнаха към живота. Исус ме хвана и ние политнахме нагоре. Отправяйки се към света на светлината, започнах да изпитвам дълбок срам. Чувствах се толкова лош, приличен на гнусен отпадък. Замислих се: „Има някаква грешка, аз не съм достоен за рая. Той не ме иска тук.“ Как беше възможно Той да се грижи за мен? За мен, който съм толкова лош?

В този момент се спряхме. Не бяхме нито в ада, нито в рая. Исус каза: „*Тук ние не правим грешки, твоето място е тук.*“ Заговорихме се и той ми каза много неща. Извика ангели, които ми показаха живота ми от началото до края. Показаха ми добрите неща, които бях сторил, както и лошите. И това беше съвсем просто. Когато бях добър и уважавах другите, това правеше удоволствие на Исус. Когато бях егоист и манипулатор, това не му харесваше. Ангелите ми показаха, че това огорчило Господ.

Те искаха да ми кажат, че смисълът на живота ми се състои в тези две неща: да обичам Господ и да обичам ближния както обичам самия себе си. Ето защо съм бил създаден, ето какво трябвало да бъде и да разбере в живота си. Но аз не съм успял да го сторя и Те ми казаха, че трябва да се върна отново на земята.

Това страшно ме ядоса, защото исках да отида в рая. Те ми казаха, че раят е най-приятното място в света, най-интересното и най-прекрасното, но че не е дошло още времето за това, че не съм готов да отида в рая. Било по-скоро време да се върна на земята и да заживея така, както Бог иска, по начина, за който съм създаден да живея.

Изтъкнах на Исус и на ангелите, че не бих искал да живея на този свят без тях. Казах им, че сърцето ми ще се пръсне, ако ме върнеха обратно в моя свят, защото те ще са тук, а аз там. Те ми казаха: „*Ти нищо ли не разбираш? Какъв е проблемът? Ако ние ти показваме всичко това, то е, защото ние винаги сме били с теб през цялото това време. И ти никога не си бил сам там долу.*“

Казах: „*От време на време би трябвало да ми показвате, че сте до мен.*“ Тогава те ми обясниха, че ако се моля и изповядвам греховете си на Бог, ако му давам всичко, което имам, това означава да му поверя грижите си, нуждите си, мечтите си, ако оставя всичко между Божиите ръце, ще има моменти, в които ще чувствам в сърцето си, че те са до мен. Не е задължително да ги видя, но ще почувствам любовта, която съм почувствал преди това. Казах им, че ако ми обещаят, че ще изпитам отново тази любов, ще мога да заживея отново в този свят. Те ми обещаха и след това ме върнаха на земята.

След това преживяване медицинската сестра, която ми беше казала, че не са успели да ми намерят хирург, влезе бегом в стаята и съобщи, че ще ме оперират веднага, тъй като някакъв хирург пристигнал в болницата. Според думите ѝ това било цяло чудо, тъй като по това време било рядкост да се появи хирург. Беше между 21:00 и 21:30 часа. Веднага помолиха съпругата ми да излезе в коридора. Това беше доста неприятно, тъй като се опитвах да им кажа, че искам да ѝ разкажа какво ми се е случило. Но транспортирайки ме към операционния блок, минахме покрай нея в коридора и аз се опитах да ѝ кажа да не се отчайва, защото всичко ще мине безпроблемно. Тя започна да се вайка, казвайки, че говоря като умиращ.

Най-странен е фактът, че паметта ми бе останала непокътната въпреки всичко, което преживях. Мисля, че основната причина, поради която Бог ми даде това преживяване, е да го споделя с някого. Не знам кой е този човек и може би никога няма да го узная, но сега се възползвам от възможността да го споделя с вас, защото това може да ви помогне.

=== Улична анкета ===

Йоан 14:6

„Исус му казва: Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене.“

[От редакцията]

Едно улично проучване показва, че малцина са тези, които вярват в съществуването на рая и ада. Но те имат различни разбирания за това как се попада там.

[Първи анкетиран]

Не мисля, че съществува ад. Напротив, мисля, че има рай. По един или друг начин трябва да има някаква алтернатива на човешкия живот. Трябва да има още нещо след това кратко пребивание на земята.

[Втори анкетиран]

Мисля, че всеки един ще плати за това, което прави в живота. Не вярвам на това, което библията пише по отношение на ада като място, където гори огън. Мисля, че адът е само най-големият от страховете ни и всичко, което според собствената ни представа е зло. А раят е мястото, където ще прекараме остатъка от живота си, при условие че обичаме Бога и че живеем за него и според заповедите му.

[Трети анкетиран]

Вярвам, че раят съществува. Що се отнася до ада, не съм много сигурна. Вие как обяснявате ада? Иначе, раят съществува със сигурност.

[Четвърти анкетиран]

Не съм убеден, че като ходим на черква или вярваме в библията, отиваме със сигурност в рай. Само ако водим добър живот, ще отидем там. Адът е резервиран за малък брой хора, които са наистина лоши, например предумишлените убийци. Вероятно убийството е единствената причина, поради която се отива в ада.

[Пети анкетирани]

Не съм сигурна за причината, поради която може да попаднеш в ада или пък в рая. Нямам никаква представа.

[Шести анкетирани]

Мисля, че няма нито рай, нито ад, но има нещо след живота. Не знам точно какво. Не съм сигурен, че това съществува, но мисля, че би трябвало да има нещо като чистилище, където всеки един отива. Това място не е нито много удобно, нито много травмиращо.

[Седми анкетирани]

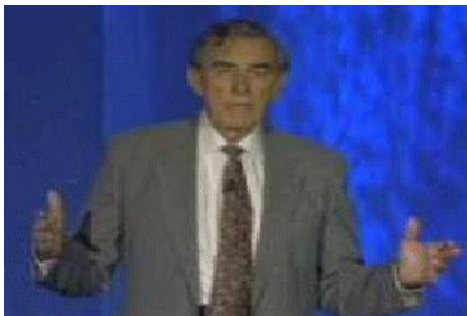
Мисля, че никой не вярва истински в ада и рая. Раят е това, което ви прави щастлив, което искате да осъществите в бъдещето. Дъщеря ми например се смята за атеистка, но дълбоко в себе си знае, че има нещо, което би искала да съществува след смъртта.

[Осми анкетирани]

Аз си имам своя собствена вяра, която е метафизическа. Смятам, че това, което чувстваш, както и представата ти за рай е твоя собствена концепция. Значи, ако мислиш, че си добър, ако си щастлив човек, нищо лошо не може да ти се случи след смъртта. Но не смятам, че ще си наказан, ако не си живял така, както религиите мислят, че трябва да живееш.

[Край на интервюто]

[Др. Ролинг]

Много хора се опитват да отрекат съществуването на ада и рая. Защо да не ядем, да не прием и да не бъдем щастливи? Ако няма никаква отговорност, това значи, че няма никакъв грях. Ако няма грях, тогава напразно ли е умрял Исус Христос? И ако Исус Христос е умрял напразно, за какво ни е притрябвал Бог?

Това е новата философия на движението Ню Ейдж *New Age*, според която адът не съществува. В това се надяват и болшинството хора, да няма ад. Вратите на рая са широко отворени за всички, които умират. „*Погледнете ме, аз съм атеист и съм добре тук. Няма защо да се притеснявате. Смъртта не трябва да ви плаши. Аз ще остана до вас. Семейството ви се страхува да остане до вас, докато умираете, но аз не се страхувам. Дайте ми ръка. Позволете ми да ви разкажа за това славно нещо, което ще дойде да ви вземе, за тази прекрасна светлина в дъното на тунела, където няма грижи, нито загуба, а само печалба. Там ще ви приемат такъв, какъвто сте. Ад не съществува. Вечността е за вас.*”

Това е новата философия на *New Age*, наречена „*вяра омега*”, според която всички отиват в рая. Група адепти идват в болниците ни, консултират умиращите, вместо църковните групи, които по принцип вършат тази работа. Отделът умиращи е най-неглижираният от всички останали отдели в болниците. Никой не иска да се ангажира с него, тъй като всички се страхуват от умиращите пациенти. През това време умиращият пациент иска да научи повече по темата за живота след смъртта, какво означава да умреш, болезнено ли е това. Има ли живот след смъртта? Има ли рай и ад? Какво мога да направя, за да съм сигурен, че ще отида в рая? И вие можете само да му кажете, че това е дар. Вие можете да му обясните как може да получи този дар. Но ако не се борим срещу тази „*вяра омега*”, която се вмъква в нашите болници със своята фалшива и смъртоносна философия, ние ще загубим собственото си християнство. Пациентът ще умре без никаква вяра.

=== Др. Доналд Уайтакър ===

Следващият ни случай е този на Др. Доналд Уайтакър, който практикува и до днес. Той е бил атеист в момента на инцидента. Преди събитието, за което искаме да ви разкажем, той не искал и да чуе за съществуването на Бог, но не и след това.

[Др. Доналд Уайтакър]

Това се случи през февруари 1975, когато бях алкохолик без контрол. Вземах и дрога, но предпочитях алкохола. Бях напълно безконтролен. Имах много приятели от шоу-бизнеса: Ринго Стар и тям подобни. Когато това се случи, те участваха в едно специално телевизионно предаване по западния бряг. Хойт, един приятел, ми се обади да ме пита дали искам да отида с тях.

Отговорих му, че ще отида с удоволствие, защото знаех, че ще има много за пиене и ще е галям купон. Докато те снимаха специалното предаване, аз си вършех своята работа, т.е.

наливах се с алкохол. След три-четири дни там се разболях. Получих ужасни болки в корема. Хванах самолет за град Оклахома, от там се обадих на един приятел, който беше сенатор, молейки го да изпрати кола да ме вземе от легището. Той ми изпрати кола и ме откараха в къщи. Интернираха ме в болницата Уатли в Тексаркана, Тексас, през февруари 1975г. Бях хоспитализиран с електролити, което значи, че химическите елементи в тялото ми са били толкова нестабилни, че е трябвало да ми администрират интравенозна

инжекция, за да се свързва.

По това време бях атеист. Бях истински атеист и живеях само за себе си. Атеистите са егоцентрични персони, които живеят само за себе си. Три дни след приемането ми в болницата

бях опериран. След това ме сложиха в интензивното отделение, включен към един респиратор, което означава, че машината дишаше вместо мен. Не можех да говоря. Бях изпаднал в кома, когато чух медиците около мен да говорят за моето състояние, което било безнадеждно. Те казваха, че със сигурност нямало да изляза от болницата жив. По това време косата ми беше много дълга, защото не я подстригнах. Чух някой да казва: „Каква дълга коса има.“ Друг му отговори: „Не е толкова дълга, колкото ще бъде на излизане от болницата.“ Трето лица каза: „При всички

положения няма да излезе от тук. Ще умре.“

Три дни след това можех да дишам сам. Спомням си как хирургът, Др. Доналд Дънкан, ми каза: „Дон, ако имаш нещо да оправяш, документи да подписваш, прави го, тъй като не зная колко време ти остава да живееш.“

Знаех, че имах нещо, наречено остра наркотична панкреатитна хеморагия. С тази болест е изключено да се оцелее. Може да се живее е панкреатит, дори с остър панкреатит, но не с остра наркотична панкреатитна хеморагия. Дънкан беше казал на двамата ми сина, че ще умра преди съвване. И те не се и надяваха, че ще оцелея.

Бях прострян там, аз, пълният атеист. Не вярвах в Бог. Вярвах в универсалните сили, защото бях просветен. В качеството си на практикуващ лекар бях виждал какви ли не ситуации. Вярвах в някаква сила, но не давах и да ми се говори за Бог. Нито да ми се говори за възкръсване, за зачатие на девственица и тям подобни, тъй като се занимавах с наука и с изследователство. Болшинството от докторите и научните сътрудници не вярват в Бог. Не вярват във върховно същество. Те започват да вярват, че има някакъв ред във вселената, защото колкото повече напредват, толкова по-ясно се вижда този ред.

Много лесно е да си атеист, когато успяваш в живота. Когато си се борил яко, за да постигнеш висок социален статус в Оклахома, за да станеш един от най-влиятелните ѝ личности. Когато някой постигне това, той може да седне и да каже: „Аз нямам нужда от Бог. Кой е Бог, та да се интересувам от него?“ Но е много трудно да си атеист, когато си на

смъртно легло, защото в подобен момент почваш да мислиш:

„Ами ако Господ наистина съществува?“

Някога познавах един мъж, Рон Шорт, който стоеше между мен и вратите на ада. Той в продължение на пет години ми бе свидетелствал за любовта на Исус Христос. Често аргументирах с него, опитвах се да го опровергая, но го обичах, защото държеше на думата си. Той беше единственият християнин, когото познавах, определяйки се като християнин и живеейки по християнски. Истински го уважавах. Не вярвах в това, което казваше, но го уважавах.

Когато бях прострян на смъртното легло в болницата, знаейки, че ще умра, представете си за кого се сетих! Мислех си: „Ами ако Рон е прав? Ако наистина има рай и ад?“ В този миг, веднага се замислих какво мога да направя, за да бъда спасен. Какво означава да бъда спасен? Какво да направя, за да бъда спасен?

Тогава изпратих хора да потърсят Рон Шорт. Искях той да дойде, за да направи това, което беше необходимо. Нямах си никаква представа как един разпънат на кръст мъж преди 2000 години можеше да ме спаси. Какво общо има всичко това с мен? Но знаех, че той имаше нещо, което трябваше да ми даде. Тази нощ Рон не си беше вкъщи. Бил в Алабама. Изпратих хора да го търсят. Това бе най-дългата от всички останали нощи в живота ми. Бях излегнат в леглото си, когато започнах да губя съвест, докато всичко около мен потъваше в пълен мрак. Мога да ви потвърдя, че бях излязъл от тялото си, тъй като си спомням, че влязох отново в него. Не знам къде съм бил, когато бях извън тялото си.

Има хора, които разказват, че са видели светлина и са се понесли нагоре, други са изпитали чувство за топлина и душевен покой. Аз не почувствах нищо подобно. Това, което почувствах, бе невероятен ужас. Разбрах, че ако продължа да вървя по този път, никога няма да

се върна. В дъното на душата си го знаех, затова се борих цяла нощ.

По-късно ми казаха, че не само съм съдрал чаршафа, но и че съм извадил дюшека, който съм захлупил върху себе си. Трябваше ми да остана на този свят, докато Рон пристигне в болницата. Трябваше при всички положения да го дочакам, каквото и да ми струва това.

При всяко излизане от тялото си изпадах в един дълбок и ужасен мрак. Кожата ми започна да се вледенява. Това не беше от този вид студ, който чувстваме, когато се движим на открито, не, това беше студ, който вледенява костите. Започвах да чувствам как този студ влезе през краката ми и почна да лази нагоре. Отново започнах да излизам от тялото си и да навлизам в мрака, в този ужасен вакуум. Спомням си как при едно от връщанията ми в тялото то произведе глух шум. Повярвайте ми, това бе едно от най-ужасните неща, които съм преживявал в живота си!

Цялата тази нощ се борих, за да оцелея. Сутринта, към 9:30, 10:00 часа, Рон пристигна. Той каза: „Др. Уайтакър, какви са шансовете ви да оцелеете?“ Отговорих му: „Рон, казват, че нямам никакъв шанс.“ Той каза: „Времето е дошло.“ Отговорих: „Имаш право.“

При други обстоятелства бих го прокълнал, бих го заплюл, но сега времето бе дошло, тъй като трябваше и държах да получа това, което той притежаваше. Оставах ми броени минути живот на земята и във всеки момент можех да хвана пътя, който ще ме отведе там, откъдето няма връщане. В този момент Рон ме накара да рецитирам молитва за спасение на душата. Нямах никаква представа какво означаваше молитвата за покаяние и за спасение, но се доверявах на

Рон. Той ми каза молитвата за покаяние на грешниците и ми обясни, че Исус Христос е умрял, за да бъдат простени греховете ми. Че е умрял заради греховете на всички нас. В този момент не разбрах какво точно означаваше това.

Рон ми показа мястото в библията, където това беше написано. Вие трябва да разберете, че аз съм поклонник на книгите, че съм прекарал около 25 години от живота си с книгите, всякакъв вид научни трудове. Бях започнал с магистратура по

химия, докато стигна до докторант практик по медицина. Когато Рон ми каза това, му повярвах, защото беше написано в книгата. Тази нова за мен книга беше библията. Рон ме поведе и аз произнесох този ден молитвата за спасение и за покаяние.

В този момент един душевен мир, който никога досега не бях изпитвал, ме облада. Този душевен покой беше точно това, което бях търсил в бутилките с алкохол, в инжекциите с дрога, в жените. Бях търсил този покой навсякъде през целия си живот, но без резултат. Но в момента, в който приех Исус Христос в живота си като мой Господ и Спасител, страхът ме напусна. Въпреки това знаех, че ще умра, тъй като знаех много добре, че при моето състояние това е неизбежно.

Рон ми показва мястото в библията, където пишеше: [Марко16:17-18](#) „**17 И тия знамения ще придружават повярвалите: В Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят;18 змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват.**”

Днес вървя върху планетата земя, без да се нуждая от инсулин, от ензими. Ям всичко, което пожелаю. И всеки ден Бог произвежда в тялото ми материята, от която то се нуждае, без прием на никакво лекарство. Когато видите слепи да прогледнат, сакати да проходим, прокажени да оздравеят пред очите ви, не е нужно да сте велик учен, за да разберете, че библията казва истината.

[Др. Ролингс]

Как е възможно различните посещения в ада да варира според тези, които са попаднали временно там? Библията не казва, че в ада има само огън. Погледнете ли внимателно местата в библията, където се говори за ада, вие ще откриете термини като:

- Прогонен
- Отдалечен от Бога
- Пълен мрак
- Прояждан от червеи

Огънят обхваща по-голямата част от ада. Срещата на ангели в ада може да разочарова мнозина, например в [Коринтяни 11:14](#) се казва, че сатаната може да се дегизира в ангел и да подлъже много хора. Тогава какъв вид светлина са видели хората в дъното на тунела, когато става въпрос за човек, който смята, че не заслужава да отиде в рая? Подобни неща се случват понякога. Но странното е, че обратното никога не се случва.

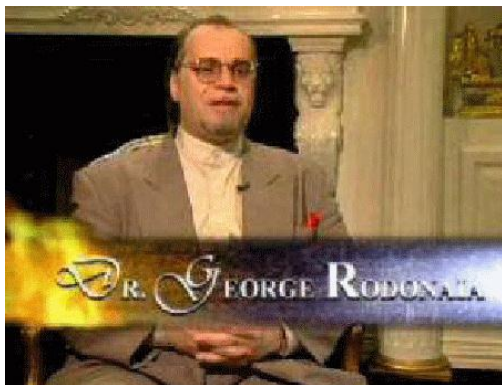
Тези, които са попаднали в ада, знаят прекалено добре, че го заслужават, затова не са и попитали защо са изпратени там. Всъщност, самият Исус Христос е казал по този повод в [Матей 12:26](#). „...ако сатаната прогони сатаната, как ще оцелее царството му?” Това означава, че сатаната не би могъл да покаже ада на хората, защото това е противно на лъжите, с които ги привлича. Не, това е невъзможно! Дегизирайки се в ангел, сатаната би разочаровал много хора.

Но тези разновидности, които хората виждат в ада, било то пълен мрак или огън, имат еднаква последица: никой не иска да се завърне там, дори за секунда. Това ни отвежда директно към случая на Др. Георг Родоня, млад и много интелигентен руснак. Той е дипломиран с докторат по медицина, но имал проблеми с КГБ. Ето защо не е можел да излезе от СССР. Поточно, когато той се опитал да избяга от там, един агент от КГБ го прегазил с колата си. Ето как е умрял той и как е започнала неговата история.

=== Др. Георг Родоная ===

[Др. Георг Родоная]

В качеството си на психиатър и невропатолог, за мен Господ не съществуваше. Никога не съм вярвал в него, нито в библията, нито съм размишлявал върху тази тема.

През 1976г. бях на двадесет години и практикувах медицина в Грузия, СССР. Там се запознах с една дама, която беше от Тексас. Няколко пъти се опитах да изляза от страната, безуспешно. Нямах си представа защо. Тази дама се опита да ми помогне и ето как започнаха проблемите ми с КГБ. Тогава работех върху един трансметатор на неврони в мозъка, наречен „иденотинтрифосфер“.

С добавянето на оцитозин бях открил доста неща. Бях важен научен сътрудник и КГБ не искаше да напусна страната, затова бяха решили да ме премахнат. Ето как влязох в едно съвсем друго измерение в живота си.

Стоях на тротоара, готов да замина за Ню-Йорк, чакайки таксито, което трябваше да ме отведе на летището, когато една кола връхлетя върху мен. Хвъркнах на около 10 метра, после колата буквално ме премаза. Семейството и приятелите ми ме откараха в болницата.

Дежурният лекар, мой приятел, и двама други професори ме декларираха за умрял. В петъчната нощ ме вкараха в хладилника на моргата. Три дни след това, в понеделник, ме извадиха оттам и започнаха да ме аутопсират. През тези три дни, когато бях извън тялото си, видях всичко наоколо. Видях тялото си, раждането си, родителите си, съпругата си, детето си и приятелите си. Видях техните мисли, видях какво мислеха и как мислите им скачаха от едно измерение в друго. Това беше необикновено преживяване! Намирах се в пълен мрак. Този мрак беше потискащ. Този мрак не беше външен, а вътрешен.

Бях потънал в този ужасяващ мрак и не разбирах защо той съществуваше. Чудех се къде се намирах.

Разбирах, че нямах тяло, тъй като не го чувствах. В един момент видях светлина. Влязох в нея през една малка дупка. Но тази светлина бе толкова силна и толкова гореща! Невъзможно е да я сравним с каквото и да било, няма дума, която е в състояние да я характеризира. Тази светлина беше много мощна и пронизваше тялото. Тъй като нямах тяло, това ме озадачи. Страхувах се от тази светлина и исках да отида на сянка, за да избягам от нея. Каква беше тази светлина, не зная. Тя може да бъде

наречена светлината на Бог или светлината на живота. Но светлината си е светлина и мракът си е мрак.

В качеството си на психиатър и на учен, не размишлявах върху това. Единственото, което знаех, бе, че бях в тази светлина. Нашето поколение не беше получило християнско възпитание. Вие познавате историята на Съветския съюз, там не беше позволено да се ходи на църква. Някои ходеха, но те бяха смятани за ограничени хора. Смятахме ги за такива, които не са способни да схванат, че не съществува Господ.

Но тези три дни, които прекарах в моргата, промениха коренно живота ми. Докторите започнаха аутопсията и започнаха да отварят гърдите ми. По време на първото срязване аз отворих очи и те видяха, че зениците ми конвулсират, ставайки все по-малки. Като видяха, че очите ми реагират на светлината, те разбраха, че съм жив. Вкараха ме отново в болницата и започнаха да ме реанимират. Тъй като дробовете ми бяха смазани, ме включиха към изкуствен респиратор, с който дишах в продължение на 90 дни.

Възстановяването ми не бе бързо, но отново бях жив, въпреки че някои от органите ми не функционираха. Рехабилитацията продължи девет месеца, но все пак бях жив. По това време се сблъсках с доста трудни ситуации. Мнозина ме отхвърлиха, наложи се да се боря с много

други. Но нищо не бе в състояние да ми повлияе, тъй като знаех прекалено ясно кой път трябва да следвам и за какво бях дошъл на този свят. Реших да напусна страната и дамата, която беше от Лонгвю в Тексас, ми помогна да замина за Съединените щати. Ние се преселихме в Тексас, където живеем и до днес.

От време на време нещата надхвърлят нашите представи, но не се опитвам да разбера всичко, тъй като вярвам, че Бог знае повече от мен. Смятам, че нямам нужда да зная всичко. Но защо всичко това ми бе показано и защо точно аз бях избран за това? Честно казано, това е нещо, което не ме вълнува. Това, което ме интересува, е, че вярвам дълбоко в един Бог-любов и Бог е любов. И мисля, че Бог е приготвил за нас едно невероятно бъдеще, стига да се покажем достойни за него и да не разрушим шансовете си да го получим.

=== Извод ===

Всеки един от експериментиралите ада е бил изненадан да открие съществуването му. А вие бихте ли били изненадани? Намирате ли това изненадващо? Или по-скоро нека се запитаме дали сме наясно, че адът не е измислица, а реалност. Адът не е нещо ново, той винаги е съществувал. Някои от нас само са го посетили, докато душата им е била в отвъдното. И след подобно произшествие е напълно нормално те да свидетелстват за това и да ни убедят, че адът е реалност.

[Др. Родоная]

И това мое преживяване ми показва що е любов, що е вяра, що е надежда. И тези три неща представляват божията мъдрост.

[Др. Уайтакър]

Молитвата за спасение не е просто някаква си молитва. Това е единственият път, който води към Бога. Друг път няма. Искам да ви известя нещо: вие няма да отидете в рай, ако не приемете Исус Христос като ваш Бог и Спасител. Тъй като в библията пише, че единственият път към Отца е Исус Христос.

[Роналд Рейгън]

Моля ви, не отивайте в ада! Умолявам ви! Не отивайте в ада! Тъй като това място не е предназначено за вас.

[Чарлз Маккей]

Ако искате да отидете в рая, трябва да приемете Исус Христос като ваш личен Господ и Спасител.

[Хауърд Сторм]

Не оставяйте това за по-късно, по каквато и да било причина, тъй като може да умрете след секунда.

[Чарлз Маккей]

Това бе най-прекрасното нещо, което ми се е случвало в живота.

[Хауърд Сторм]

Вие може да почувствате присъствието на Исус Христос между нас в момента, в който говорим.

[Роналд Рейгън]

Бог не иска ние да се погубим. Преди не знаех това. Не познавах божията любов. Познавах само насилието, омразата, пороците. Но има някой, който се грижи за нас. Името му е Исус Христос.

[Др. Уайтакър]

Кой е Божият син? Това е Словото станало плът, което е дошло да живее сред хората. Словото е пътят, който води към Отца.

[Хауърд Сторм]

Направете вашия избор! Не чакайте вечерта, нито утрешния ден! Ще дадете ли сърцето си на Исус Христос?

[Чарлз Маккей]

Ако искате да живеете добре след тукашния си живот, най-добре е да приемете Исус.

Откровение 3:20 *„Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.“*

[Др. Ролингс]

Скъпи приятели, вие чухте очевидни неща. Има ли живот след смъртта? Мислите ли, че хората, които ви представихме и чийто живот е бил напълно променен след като са открили, че раят съществува, са луди? Вие решихте ли да следвате Исус Христос? Знаете ли, че ако днес приемете Исус и тази нощ умрете, утре ще сте при Господ в рая? Спомнете си цитата от **Откровение 3:20**: „Ето, стоя на вратата и хлопам... ще вляза при него и ще вечерям с него...” Ще вляза не означава „ще вляза може би”. Това означава, че вие трябва да дойдете към Исус такъв, какъвто сте - мръсен. Той ще се слее с вас и ще ви каже как да почистите живота си. И в същото време той ще ви дари в замяна Вечен Живот с Исус Христос, тъй като вие ще станете част от Неговото царство. И това ще направи от вас сега „един Християнин”.

Йоан 11:25-26 *Исус му каза: „Аз съм възкресението. Който вярва в мен, дори да умре, ще живее. И който живее и вярва в мен ще има вечен живот. Вярваш ли на това?”*

Примерна молитва за спасение:

Господи, Исусе Христе, признавам, че съм грешник и съжалявам за всичкото зло, което съм сторил. Моля Те, прости ми! Благодаря Ти, че изкупи греховете ми на кръста. Сега желая само едно: да загърбя грешната си натура и да Те следвам. Господи, отварям Ти сърцето си и Те поканвам да влезеш в живота ми. Направи ме такъв, какъвто Ти искаш да бъда. Исусе, приемам те като свой Бог и Спасител. Моля те, изпълни ме с твоя Свят Дух и вземи управлението на живота ми!

В името на Исус Христос. Амин !

Превод от френски: Данка Атанасова